

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/13/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6721202654
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Snopčoková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6721202654.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Snopčokovej a členov senátu JUDr. Jána Auxta a JUDr. Evy Dzúrikovej v právnej veci žalobcu: Mesto Zvolen, so sídlom 960 01 Zvolen, Námestie slobody 22, IČO 00 320 439, proti žalovanému: F. S. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX L., E. 40, zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Ján Segeč s.r.o., so sídlom 974 01 Banská Bystrica, Skuteckého 26, IČO 47 258 039, o zaplatenie 53 953,82 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Zvolen číslo konania 17C/29/2021-224 zo dňa 13.12.2021, takto

rozhodol:

I. Uznesenie Okresného súdu Zvolen č. k. 17C/29/2021-224 zo dňa 13.12.2021 p o t
v r d z u j e .

II. Žalobca je p o v i n n ý zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením Okresný súd Zvolen (ďalej „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“) výrokom I. konanie zastavil a výrokom II. rozhodol o náhrade trov konania a vyslovil, že žalobca je povinný nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100 % v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie o ich výške, na účet jeho právneho zástupcu.

1.1. V odôvodnení uznesenia konštatoval, že žalobca sa domáhal voči žalovanému zaplatenia 53.853,82 eur s príslušenstvom titulom vydania bezdôvodného obohatenia a náhrady trov konania. Súd prvej inštancie konštatoval skutkový a právny základ uplatneného nároku. Zo žaloby vyplýva, že žalobca bol zaviazaný v konaní Okresného súdu Zvolen sp. zn. 14C/156/2007 zaplatiť žalovanému sumu 83.684,28 eur s príslušenstvom (rozsudok I. inštancie č. k. 14C/156/2007-1548 zo dňa 15.08.2017 výrok I) a 34.687,74 eur s prísl. (rozsudok II. inštancie č. k. 13Co/59/2018-1671 zo dňa 26.03.2019 výrok II). Odvolací súd v uvedenom rozhodnutí skonštatoval, že svojou povahou ide o trvalé obmedzenie, znižujúce hodnotu nehnuteľností, ako aj možnosť ich predaja. Dňa 01.01.2020 nadobudol účinnosť zákon č. 398/2019 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 131/2010 Z. z. o pohrebníctve a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony. Podľa tohto zákona ochranné pásmo pohrebiska podľa § 15 ods. 7 v znení účinnom do 31.12.2019 zaniká najneskôr 31.03.2020, ak si obec všeobecne záväzným nariadením neustanoví inú šírku ochranného pásma pohrebiska skôr. Žalobca si všeobecne záväzným nariadením nestanovil inú šírku ochranného pásma pohrebiska do 31.03.2020, týmto dňom ochranné pásmo pohrebiska zaniklo, čím zároveň zaniklo aj obmedzenie znižujúce hodnotu nehnuteľností žalovaného, ako aj možnosť ich predaja. S poukazom na uvedené je zrejmé, že obmedzenie znižujúce hodnotu nehnuteľností žalovaného malo charakter dočasný a nie trvalý, čo má vplyv na výšku jemu prislúchajúcej náhrady za obmedzenie užívania nehnuteľností z titulu vzniku ochranného pásma pohrebiska. Pri stanovení výšky náhrady za obmedzenie užívania nehnuteľností súd vychádzal z doby trvania obmedzenia užívania nehnuteľností 20 rokov ustanovenej vyhláškou č. 492/2004 Z. z., avšak

z dôvodu zmeny zákona č. 131/2010 Z. z. obmedzenie užívania pozemkov z titulu ochranného pásma pohrebiska trvalo 15 rokov a 5 mesiacov. Preto žalobca vyzval žalovaného, aby alikvótnu čiastku náhrady spolu vo výške 53.953,82 eur poukázal naspäť na účet žalobcu. Tento však na výzvu nereagoval. Žalobca si tak uplatnil podľa § 451 Občianskeho zákonníka nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v tejto sume titulom plnenia z právneho dôvodu, ktorý odpadol. Nakoľko žalovaný dostal náhradu za 20 rokov trvajúce obmedzenie vlastníckeho práva a toto trvalo v dôsledku zmeny zákona iba 15 rokov a 5 mesiacov, došlo uňho k bezdôvodnému obohateniu v sume 53. 953,82 eur .

1.2. Následne súd prvej inštancie konštatoval, že sa oboznámil so spisom Okresného súdu Zvolen č. k. 14C/156/2007, z ktorého vyplýva, že žalovaný v predmetnom konaní žaloval žalobcu o náhradu za trvalé obmedzenie vlastníckeho práva, ku ktorému došlo prijatím zákona č. 470/2005 Z. z. o pohrebníctve, účinnosťou ktorého došlo k vytvoreniu ochranného pásma cintorína v lokalite Sarvaška, k. ú. Zvolen. Konanie bolo ukončené rozsudkom č. k. 14C/156/2007-1548 zo dňa 15.08.2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 13Co/59/2018-1671 zo dňa 26.03.2019 tak, že súd žalovanému priznal náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva I. výrokom vo výške 83.684,28 eur s prísl. a druhým výrokom vo výške 34.687,74 s prísl. Rozsudky nadobudli právoplatnosť dňa 02.05.2019.

1.3. Súd prvej inštancie s poukazom na ustanovenia § 161 ods. 1, 2 a 3 a § 230 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) potom uviedol, že preskúmal žalobu žalobcu a porovnal ju so žalobou žalovaného v konaní tamojšieho súdu sp. zn. 14C/156/2007, pričom zistil, že v konaní sp. zn. 14C/156/2007 a v predmetnom konaní sp. zn. 17C/29/2021 sú účastníci konania totožní. V konaní sp. zn. 14C/156/2007 sa rozhodovalo na základe žaloby žalovaného o náhrade za obmedzenie vlastníckeho práva v súvislosti s ochranným pásmom pohrebiska, ktoré zasahuje na pozemky žalovaného. Aj keď bezdôvodným obohatením je podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka aj plnenie z právneho dôvodu, ktorý odpadol, zároveň podľa § 230 CSP, ak sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova. Z uvedeného mal súd prvej inštancie za to, že keďže vo veci už bolo právoplatne rozhodnuté, súd je týmto rozhodnutím viazaný a jedná sa o prekážku už rozhodnutej veci podľa § 230 CSP. Keďže na túto prekážku súd prihliada podľa § 161 CSP kedykoľvek, súd konanie o žalobe žalobcu podľa § 161 ods. 2 CSP zastavil. V závere odôvodnenia uznesenia súd prvej inštancie zdôvodnil rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania a keďže žalobca zavinil, že konanie muselo byť zastavené, keďže podal žalobu vo veci, ktorá už bola právoplatne rozhodnutá, podľa § 256 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov konania žalovanému a súčasne vyslovil, že o výške trov konania rozhodne po právoplatnosti tohto uznesenia súdny úradník osobitným uznesením.

2. Voči uzneseniu súdu prvej inštancie podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie zo zákonných dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP - súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP). Odvolateľ sa nestotožňuje s názorom prvoinštančného súdu, že sa o veci právoplatne rozhodlo a vec sa nemôže prejednávať znova. Podľa Uznesenia Najvyššieho súdu SR, zo dňa 13. 10. 2009, sp. zn. 5 Cdo 120/2009 prekážka rozsúdenej veci (res iudicata) ako negatívna procesná podmienka konania nastáva vtedy, ak sa má v novom konaní prejednať tá istá vec. O tú istú vec ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, a ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb. Pritom nie je významné, či rovnaké osoby majú v novom konaní rovnaké alebo rozdielne procesné postavenie (či ten, kto bol v skoršom konaní žalobcom, je žalobcom aj v novom konaní alebo má postavenie žalovaného a naopak). Ten istý predmet konania je daný, ak ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, z ktorých bol uplatnený (t.j. vyplýva z rovnakého skutku). Konanie sa týka tých istých osôb v prípade, ak v novom konaní vystupujú právni nástupcovia pôvodných účastníkov (či už z dôvodu univerzálnej alebo singulárnej sukcesie). Pre posúdenie, či je daná prekážka veci právoplatne rozhodnutej, nie je významné, ako súd po právnej stránke posúdil skutkový dej, ktorý bol predmetom pôvodného konania. Prekážka veci právoplatne rozhodnutej je daná aj vtedy, pokiaľ určitý skutkový dej (skutok) bol po právnej stránke v pôvodnom konaní posúdený nesprávne alebo neúplne, resp. inak. Taktiež vo Veľkom komentári k Civilnému sporovému poriadku od autorského kolektívu vedeného doc. JUDr. Markom Števcikom, PhD. vydanom Nakladateľstvom C.H.Beckom v Prahe roku 2016 sa na str. 1238 a 1239 uvádza, že

totožnosť veci na účely prekážky už rozsúdenej veci preukazuje v zásade rovnako ako pri litispendencii. Je však potrebné brať do úvahy, že za určitých okolností (relevantná zmena okolností, resp. skutkového stavu) nemusí právoplatné rozhodnutie o určitej otázke predstavovať prekážku rozsúdenej veci (ako príklad môže slúžiť nový návrh na nariadenie neodkladného opatrenia po relevantnej zmene pomerov, ku ktorých došlo v čase od vydania pôvodného rozhodnutia o zamietnutí návrhov).

2.1. Odvolateľ zdôraznil, že v konaní sp. zn. 14C/156/2007 bol žalobca zaviazaný zaplatiť žalovanému sumu 83.684,28 eur s prísl. titulom obmedzenia vlastníckeho práva žalovaného vznikom ochranného pásma pohrebiska (teraz § 15 ods. 7 a 8 zákona č. 131/2010 Z.z. o pohrebnictve v znení neskorších predpisov). V konaní sp. zn. 17C/29/2021 sa žalobca domáha zaplattenia sumy 53.953,82 eur titulom bezdôvodného obohatenia z dôvodu zániku ochranného pásma pohrebiska. (teraz § 36a ods. 5 zákona č. 131/2010 Z.z. o pohrebnictve v znení neskorších predpisov). Ako vyplýva z vyššie uvedeného a zo skutkových a právnych okolností uvedených v žalobe, v konaní sp. zn. 17C/29/2021 podľa názoru odvolateľa nie je daná prekážka rozsúdenej veci (res iudicata); konania vedené na Okresnom súde Zvolen pod sp.zn. 14C/156/2007 a 17C/29/2021 sa navzájom odlišujú o to tak druhmi nárokov, ako aj právnymi vzťahmi, z ktorých vyplývajú. Vychádzajúc z Uznesenia Najvyššieho súdu SR, zo dňa 13. 10. 2009, sp. zn. 5 Cdo 120/2009 potom žalobca má za to, že v konaní sp. zn. 17C/29/2021 nie je daný ani rovnaký predmet konania ako v konaní pod sp. zn. 14C/156/2007, keďže v týchto konaniach ide o odlišné nároky/stavy vyplývajúce z odlišných skutkových tvrdení, z ktorých boli uplatnené (t.j. vyplýva z odlišného skutku). Uznesenie súdu prvej inštancie žalobca považuje za zmätočné, arbitrárne, nepreskúmateľné a podľa jeho názoru porušuje právo na spravodlivý proces. Súd sa podľa názoru odvolateľa v uznesení nedostatočne zaoberal otázkou prekážky už rozhodnutej veci. Preto napriek tomu, že súd pripúšťa, že v konaní spis. zn. 17C/29/2021 nie je daný rovnaký predmet konania ako v konaní pod sp. zn. 14C/156/2007, zdá sa, že len z dôvodu totožnosti účastníkov v konaniach usúdil, že v konaní sp. zn. 17C/29/2021 je daná prekážka už rozhodnutej veci. Podľa Ústavného súdu SR „Právo na spravodlivý proces vyžaduje, aby rozhodnutia súdu boli zdôvodnené a presvedčivé. Takýto postup vyplýva z potreby transparentnosti vysluhovania spravodlivosti, ktorá je nevyhnutnou súčasťou každého justičného aktu. Odôvodnenie rozhodnutia je aj zárukou toho, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny. (III. ÚS 311/07)“ Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 328/05, III. ÚS 116/06, III. ÚS107/07). V ďalšom texte odvolania žalobca poukázal a citoval z viacerých rozhodnutí Ústavného súdu SR zdôrazňujúcich povinnosť súdu riadne a presvedčivo odôvodniť súdne rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl.46 ods.1 ústavy (napr. I. ÚS 265/05), ale tiež aj so zásadami spravodlivého procesu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. I. ÚS 33/2012), ako aj povinnosť dodržiavať pravidlá logiky aj pri hodnotení dôkazov: (napr. I. ÚS 114/08).

2.2. V tejto súvislosti poukázal odvolateľ aj na právnu vetu uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 110/2017 zo dňa 30. 11. 2017, v zmysle ktorej treba obdobne za účinnosti CSP dospieť k záveru, že o nesprávny procesný postup znemožňujúci strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP), ide tiež v prípade procesného postupu súdu, ktorý konanie zastaví bez toho, aby boli pre taký procesný postup dané zákonné predpoklady. V rozhodnutí súdu sa ďalej uvádza, že podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu zaujala pred účinnosťou CSP záver, že o odňatie možnosti konať pred súdom (vo význame znemožnenia realizácie procesných oprávnení účastníka občianskoprávneho konania) ide tiež v prípade postupu súdu, ktorý sa z určitého dôvodu odmietne zaoberať meritom veci (odmietne podanie alebo konanie zastaví alebo odvolací súd odmietne odvolanie), hoci procesné predpoklady pre taký postup nie sú dané (viď napríklad R 23/1994 a R 4/2003, ale aj rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v časopise Zo súdnej praxe pod č. 14/1996, prípadne ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 41/2000, 2 Cdo 119/2004, 3 Cdo 108/2004, 3 Cdo 231/2008, 4 Cdo 20/2001, 5 Cdo 434/2012, 6 Cdo 107/2012, 7 Cdo 142/213, 3 Cdo 98/2015). Na základe uvedeného odvolateľ navrhuje odvolaciemu súdu, aby uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alternatívne, aby zmenil rozhodnutie tak, že žalobe v plnom rozsahu vyhovie.

3. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu označil odvolaním napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie za vecne správne, zákonné a spravodlivé. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberal všetkými skutočnosťami relevantnými pre jeho rozhodnutie. Podstata podaného odvolania spočíva v namietaní nesprávneho právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie, keď sa žalobca nestotožňuje so záverom súdu o tom, že pri žalobe žalobcu ide o prekážku rozsúdenej veci. V ďalšom texte vyjadrenia žalovaný citoval z obsahu svojho vyjadrenia k žalobe. Pokiaľ žalobca v podanom odvolaní poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 Cdo 110/2017, zo dňa 30.11.2017, toto rozhodnutie nerieši otázku prekážky právoplatne rozhodnutej veci odlišne od vyššie uvedeného rozhodnutia. Žalovaný má za to, že v prejednávanej veci nie je sporné, že totožnosť osôb (sporových strán) je daná. Rovnako je daná aj totožnosť predmetu konania a to z dôvodov, že v pôvodnom konaní sa žalovaný ako žalobca domáhal voči žalobcovi ako žalovanému zaplata náhrady za obmedzenie užívania pozemkov v ochrannom pásme pohrebiska, ktoré zasahovalo do pozemkov vo vlastníctve žalovaného (v pôvodnom konaní žalobcu), keď na základe rozsudku Okresného súdu Zvolen sp. zn. 14C/156/2007 zo dňa 15.08.2017, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13Co/59/2018 zo dňa 26.03.2019, bola žalovanému priznaná náhrada za obmedzenie užívania pozemkov v ochrannom pásme pohrebiska spolu vo výške 118.372,02 eur s príslušenstvom. Žalobou podanou v tomto konaní sa žalobca domáha od žalovaného zaplata sumy 53.953,82 eur, pričom svoju žalobu odôvodnil tým, že v dôsledku legislatívnej zmeny (zmena zákona č. 131/2010 Z.z. o pohrebniectve) a na základe nej nevydaným VZN Mesta Zvolen (účelovým nevyužitím svojej kompetencie, danej obciam a mestám v ustanovení § 36a ods. 5 zákona č. 131/2010 Z.z., t.j. po neustanovení žiadnej šírky ochranného pásma pohrebiska do 31.03.2021) trvalo obmedzenie v užívaní pozemkov vo vlastníctve žalovaného len 15 rokov a 5 mesiacov a preto žiada „vrátiť“ časť už poskytnutej náhrady za obmedzenie v užívaní pozemkov vo vlastníctve žalobcu za 4 roky a 7 mesiacov. Zo samotnej žaloby tak vyplýva, že táto sa týka tých istých pozemkov vo vlastníctve žalovaného a rovnakého nároku (obmedzenie vlastníckeho práva žalovaného titulom ochranného pásma pohrebiska a z toho plynúce nároky voči žalobcovi). Podanou žalobou sa tak žalobca v podstate domáha „revízie“ právoplatných a vykonateľných rozhodnutí súdov z dôvodu, že podľa názoru žalobcu žalovaný nemá nárok na plnenie v rozsahu, v akom mu bolo priznané týmito rozhodnutiami a preto by mu mal časť tohto plnenia (ktoré žalobca na základe týchto rozhodnutí žalovanému poskytol) vrátiť ako bezdôvodné obohatenie. O bezdôvodné obohatenie sa však v tomto spore nejedná, nakoľko nie je naplnená ani jedna zo zákonom predpokladaných skutkových podstát bezdôvodného obohatenia vyplývajúca z ustanovenia § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Podľa uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 Cdo 92/2010, zo dňa 19.01.2012: „Podstatou bezdôvodného obohatenia je zákonom stanovená povinnosť toho, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, toto obohatenie vydať tomu, na koho úkor bol predmet bezdôvodného obohatenia získaný. Právny vzťah bezdôvodného obohatenia je samostatným vzťahom, ktorý vznikne v dôsledku porušenia iného právneho vzťahu alebo na základe určitej právnej skutočnosti (podľa zákonom definovaného pojmu bezdôvodného obohatenia). Závazkový právny vzťah z bezdôvodného obohatenia vznikne však len za splnenia určitých (zákonných) predpokladov, ktorými sú získanie bezdôvodného obohatenia na strane určitej osoby (obohateného), protiprávnosť získania bezdôvodného obohatenia, majetková ujma, ktorá postihuje inú určitú osobu (postihnutého) a príčinná súvislosť medzi protiprávnym získaním bezdôvodného obohatenia určitou osobou a majetkovou ujmom inej určitej osoby. Napokon, že nejde o prípad, kedy Občiansky zákonník napriek majetkovému prospechu bezdôvodné obohatenie výslovne vylučuje. Splnenie týchto predpokladov musí preukázať ten, kto tvrdí, že na jeho úkor bolo bezdôvodné obohatenie získané.“ Žalovaný uviedol, že skutková podstata bezdôvodného obohatenia „plnenie z právneho dôvodu, ktorý odpadol“ predpokladá, že v čase poskytnutia plnenia tu existuje právny dôvod plnenia, ktorý však neskôr, po poskytnutí plnenia, na základe inej právnej skutočnosti, stratí svoje právne účinky. Aby v prejednávanej veci mohlo ísť o bezdôvodné obohatenie, musela by nastať situácia, že exekučný titul, na základe ktorého sa plnilo, by bol po poskytnutí plnenia zrušený (napr. v dôsledku mimoriadneho opravného prostriedku).

3.1. Žalovaný potom zhrnul, že o uplatnenom nároku žalovaného (v pôvodnom konaní ako žalobca) bolo súdmi právoplatne rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Zvolen sp. zn. 14C/156/2007 zo dňa 15.08.2017, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13Co/59/2018 zo dňa 26.03.2019, ktoré nadobudli právoplatnosť dňa 02.05.2019. Žalobca vyššie uvedené rozhodnutia napadol dovolaním, ktoré však Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 4 Cdo 44/2020 zo dňa 21.01.2021 odmietol. Súd prvej inštancie preto na základe porovnania totožnosti sporových strán a totožnosti predmetu konania dospel k správne záveru, že tu existuje prekážka rozhodnutej veci, ktorá

ako negatívna procesná podmienka je neodstrániteľným nedostatkom procesnej podmienky a preto konanie zastavil.

S poukazom na vyššie uvedené žalovaný navrhuje, aby odvolací súd uznesenie okresného súdu ako vecne správne potvrdil.

4. V dôsledku odvolania Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku - ďalej „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 CSP a contrario uznesenie okresného podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

5. Podľa ustanovenia § 161 ods. 1, 2 a 3 CSP, ak tento zákon neustanovuje inak, súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť (ďalej len "procesné podmienky"). Ak ide o nedostatok procesnej podmienky, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví. Ak ide o nedostatok procesnej podmienky, ktorý možno odstrániť, súd urobí vhodné opatrenia na jeho odstránenie. Pritom spravidla môže pokračovať v konaní, ale nesmie vydať rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. Ak sa nepodarí nedostatok procesnej podmienky odstrániť, súd konanie zastaví.

6. Podľa ustanovenia § 230 CSP, ak sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať a rozhodovať znova.

7. Predpokladom toho, aby konanie mohlo začať, riadne prebehnúť a súd mohol vydať meritórne rozhodnutie, je splnenie všetkých procesných podmienok vyžadovaných zákonom. Medzi základné procesné podmienky, ktoré je súd povinný skúmať ex offa a to v každom štádiu konania, je skutočnosť, či tu nie je daná prekážka res iudicata - veci právoplatne rozhodnutej, ktorá bráni tomu, aby prebiehalo súdne konanie v tej istej veci, o ktorej už bolo súdom (resp. iným príslušným orgánom) právoplatne rozhodnuté. Prekážka res iudicata je daná, ak na súde inom príslušnom orgáne) už v čase podania návrhu bolo skôr prejednané a právoplatne rozhodnuté konanie v totožnej veci, teda veci, ktorá má rovnakých účastníkov konania, rovnaký predmet konania a sú tu dané rovnaké skutkové okolnosti, od ktorých sa návrh odvodzuje. O tie isté strany ide aj vtedy, ak v konaní vystupujú nositelia práv z rovnakého právneho vzťahu v opačnom procesnom postavení. Totožnosť predmetu konania je daná vtedy, keď ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, na základe ktorých bol uplatnený (t.j. ak je založený na rovnakých skutkových okolnostiach a rovnakom právnom dôvode). „Pre posúdenie, či je daná prekážka veci právoplatne rozhodnutej, nie je významné, ako súd po právnej stránke posúdil skutkový dej, ktorý bol predmetom pôvodného konania. Prekážka veci právoplatne rozhodnutej je daná aj vtedy, pokiaľ určitý skutkový dej (skutok) bol po právnej stránke v pôvodnom konaní posúdený nesprávne alebo neúplne, resp. inak“ (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 13.10.2009, sp. zn. 5Cdo 120/2009). Zhodne judikuje podmienky res iudicata ustálená súdna prax. Napr.: „Za tú istú vec treba v novom konaní považovať ten istý nárok, o ktorom sa už prv právoplatne rozhodlo, ak sa opiera o ten istý právny dôvod vyplývajúci z totožného skutkového stavu. O prekážku rozsúdenej veci nejde, ak chýba čo i len jeden z uvedených znakov (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 20. októbra 2011, sp. zn. 5 Cdo 280/2010). Podmienky totožnosti strán sporu a totožnosti predmetu konania musia byť splnené súčasne. Res iudicata je procesnou prekážkou konania, ktorá je neodstrániteľná. Neodstrániteľné nedostatky konania majú ten procesný dôsledok na postup súdu, že súd nemôže pokračovať v konaní a je povinný konanie podľa ustanovenia § 161 ods. 2 CSP zastaviť.“

8. V súvislosti s uvedeným je však nutné zdôrazniť, že súdy sú povinné veľmi precízne a zodpovedne skúmať, či v danej veci, ktorá má byť v zmysle žaloby predmetom konania, je skutočne daná prekážka res iudicata a skúmať dôsledne, či sú splnené všetky vyššie uvedené znaky pre takýto záver, pretože pokiaľ čo i len jeden z konštatovaných znakov chýba, o res iudicata ísť nemôže a nesprávnym vyhodnotením a nesprávnym procesným postupom súdu prvej inštancie môže dôjsť k zásadným a mimoriadne závažným dôsledkom a to k odopretiu spravodlivosti súdom, k odopretiu prístupu k nestrannému súdu a k porušeniu (odňatiu) práva na spravodlivý súdny proces, garantovaný každému čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 ústavného zákona č. 460/1992 Zb. Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

9. V predmetnej veci sa žalobca (Mesto Zvolen) žalobou datovanou dňa 25.06.2021 a doručenou súdu prvej inštancie dňa 02.07.2021, domáhal voči žalovanému (F.) zaplata sumy 53.853,82 eur s prísl.

titulom nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 451 a násl. Občianskeho zákonníka z právneho dôvodu zániku ochranného pásma pohrebiska podľa § 36a ods. 5 zákon č. 131/2010 Z. z. o pohrebníctve a o zmene živnostenského zákona, na základe účinnosti zákona č. 398/2019 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 131/2010 Z. z. o pohrebníctve.

10. V právnej veci vednej Okresným súdom Zvolen č. k. 14C/156/2007 sa žalobca (F.) domáhal voči žalovanému (Mesto Zvolen) nároku na náhradu za obmedzenie užívania pozemkov v ochrannom pásme pohrebiska Mesta Zvolen - civilného cintorína, v lokalite Sarvaška, zapísaných v katastri nehnuteľností Správy katastra Zvolen, katastrálne územie Zvolen na LV č. XXXX. Právnym dôvodom bol nárok vyplývajúci z ustanovenie § 16 ods. 8 a 9 zákona č. 470/2005 Z.z. o pohrebníctve, v spojení s prechodným ustanovením § 36 ods. 3 zákona č. 131/2010 Z.z., o pohrebníctve, ktorým bol zrušený zákon č. 470/2005 Z.z. o pohrebníctve. Okrem toho je nutné konštatovať, že v predmetnej veci bolo navyše, na základe právneho posúdenia odvolacím súdom, ktorý rozhodol o odvolaní voči rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 14C/156/2007-1548 zo dňa 15. 08. 2017, v rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn.:13Co/59/2018 - 1671 zo dňa 26. marca 2019 konštatované, že odvolací súd pri hodnotení skutočností uvedených žalobcom vychádzal zo zásady civilného konania, ktoré je ovládané zásadou iura novit curia (právo pozná súd), podľa ktorej účastníci konania nie sú povinní uplatnený nárok, ani obranu proti nemu, právne kvalifikovať, pretože právna kvalifikácia vecí je vecou súdu. Po preskúmaní veci odvolací súd z obsahu tvrdení žalobcu uzavrel, že je možné vyvodiť, že sa žalobca domáha aj náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva a odvolací súd posúdil zistený skutkový stav aj v súlade s § 128 ods. 2 Občianskeho zákonníka, čl. 20 ods. 4 Ústavy SR a čl. 11 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd (ústavný zákon č. 23/1991 Zb.). V zmysle uvedených právoplatných a vykonateľných súdnych rozhodnutí tak bolo žalobcovi (v tomto konaní v procesnom postavení žalovaného) priznaný nárok na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva spočívajúceho v obmedzení užívania pozemkov v ochrannom pásme pohrebiska v sume 83.684,28 eur s príslušenstvom a v zmysle výroku odvolacieho súdu aj nárok na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva v sume 34.687,74 eur s príslušenstvom. Rozsudky nadobudli právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 02.05.2019.

11. Súd prvej inštancie po konštatovaní, čoho sa žalobca v konkrétnom spore domáha a citovaní právnej úpravy, následne už len veľmi stručne (a je nutné prisvedčiť odvolacej námietke, že aj nedostatočne), potom uviedol, z akých dôvodov považoval v danej veci uplatnený nárok za totožný s už právoplatne rozhodnutou veci a na základe čoho vyhodnotil v danej veci prekážku res iudicata. Okresný súd stručne uviedol: „Súd preskúmal žalobu žalobcu a porovnal ju so žalobou žalovaného v konaní tunajšieho súdu sp. zn. 14C/156/2007, pričom zistil, že v konaní sp. zn. 14C/156/2007 a v predmetnom konaní sp. zn. 17C/29/2021 sú účastníci konania totožní. V konaní sp. zn. 14C/156/2007 sa rozhodovalo na základe žaloby žalovaného v predmetnom konaní o náhrade za obmedzenie vlastníckeho práva v súvislosti s ochranným pásmom pohrebiska, ktoré zasahuje na pozemky žalovaného. Aj keď bezdôvodným obohatením je podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka aj plnenie z právneho dôvodu, ktorý odpadol, zároveň podľa § 230 C.s.p. ak sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova. Z uvedeného mal súd za to, že keďže vo veci už bolo právoplatne rozhodnuté, súd je týmto rozhodnutím viazaný a jedná sa o prekážku už rozhodnutej veci podľa § 230 C.s.p. Keďže na túto prekážku súd prihliada podľa § 161 C.s.p. kedykoľvek, súd konanie o žalobe žalobcu podľa § 161 ods. 2 C.s.p. zastavil.“ Odvolací súd sa s takýmto právnym názorom stotožňuje čo do vecnej správnosti, avšak, ako už vyššie konštatoval, z dôvodu nedostatočného zdôvodnenia, s poukazom na § 387 ods. 3 CSP, považuje za potrebné doplniť nasledujúce dôvody správnosti tohto právneho záveru.

12. V uznesení Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 32 Odo 151/2005 je konštatované : „O stejnou věc se jedná tehdy, jde-li v novém řízení o tentýž nárok nebo stav, o němž již bylo pravomocně rozhodnuto, a týká-li se stejného předmětu řízení a týchž osob. Tentýž předmět řízení je dán tehdy, jestliže tentýž nárok nebo stav vymezený žalobním petitem vyplývá ze stejných skutkových tvrzení, jimiž byl uplatněn (ze stejného skutku). Nejvyšší soud již v rozsudku zveřejněném pod číslem 39/1988 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek formuloval právní závěr, podle něhož překážka věci pravomocně rozhodnuté není dána v tom případě, jde-li sice v novém řízení o tentýž právní vztah mezi týmiž účastníky, avšak opírá-li se nově uplatněný nárok o jiné skutečnosti, které tu nebyly v době původního řízení a k nimž došlo až později.“

13. V rozsudku Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 28 Cdo 3033/2009 dovolací súd poukázal na to, že: „Nejvyšší soud již v minulosti konstatoval, že ten, kdo byl účastníkem řízení, v němž bylo vydáno pravomocné rozhodnutí ukládající mu platební povinnost, je tímto výrokem vázán (§ 159 odst. 2 o. s.

ř.), a nemůže proto v jiném řízení úspěšně uplatňovat nárok na vrácení částky zaplacené podle tohoto rozhodnutí s tvrzením, že ve skutečnosti žádnou platební povinnost neměl. Ani soud nemůže vycházet z jiného závěru o existenci či neexistenci nároku mezi týmiž účastníky, o němž již bylo pravomocně rozhodnuto, a tuto otázku nemůže sám v jiném řízení znovu posuzovat ani jako otázku předběžnou (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13. 6. 2000, sp. zn. 25 Cdo 5/2000, publikovaný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod. č. 48/2001, číslo sešitu 7, ročník 2001, veřejnosti přístupný na internetových stránkách Nejvyššího soudu, www.nsoud.cz).“

14. Taktiež v uznesení Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 28 Cdo 3199/2009 je konstatované „Jak udává konstantní soudní judikatura, překážka věci pravomocně rozhodnuté (*rei iudicatae*) nastává tehdy, má-li být v dalším řízení projednávána stejná věc, o níž již v jiném řízení bylo pravomocně rozhodnuto. O stejnou věc se jedná tehdy, jde-li v novém řízení o tentýž nárok nebo stav, o němž již bylo pravomocně rozhodnuto, a týká-li se stejného předmětu řízení a týchž osob. Tentýž předmět řízení je dán tehdy, jestliže tentýž nárok nebo stav vymezený žalobním petitem vyplývá ze stejných skutkových tvrzení, jimiž byl uplatněn (ze stejného skutku). Pro posouzení, zda je dána překážka věci pravomocně rozhodnuté, není významné, jak byl soudem skutek (skutkový děj), který byl předmětem původního řízení, posouzen po právní stránce. Překážka věci pravomocně rozhodnuté je dána i tehdy, jestliže skutek (skutkový děj) byl dosud posouzen po právní stránce nesprávně nebo neúplně. O stejný předmět řízení jde také tehdy, jestliže byl stejný skutek v novém řízení právně kvalifikován jinak než v řízení původním (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 6. 2010, sp. zn. 28 Cdo 2198/2010, dále usnesení téhož soudu ze dne 22. 9. 2010, sp. zn. 20 Cdo 408/2009 aj.).“

15. Je predovšetkým nutné zdôrazniť, že v predmetnej veci sú naplnené všetky atribúty a podmienky pre konštatovanie záveru, že ide v oboch sporoch o totožný právny nárok, vyplývajúci z totožných skutkových a právnych okolností a totožných strán sporu (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 13.10.2009, sp. zn. 5Cdo 120/2009, citované v bode 7. tohto odôvodnenia). Totožnosť strán sporu sporná nie je, pretože ako už bolo vyššie zdôraznené, totožnosť strán sporu je zachovaná aj v prípade, pokiaľ je nárok v oboch sporoch uplatňovaný síce tými istými stranami sporu, avšak v opačnom procesnom postavení. V danej veci je však rovnaká aj totožnosť predmetu sporu, pretože nárok uplatnený žalobcom v tomto spore vyplýva z rovnakých skutkových a právnych skutočností, o ktorých už prv právoplatne súdy rozhodovali a ide o totožný skutkový základ, pričom nie je zásadné, že v tomto spore žalobca svoj nárok právne kvalifikoval ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia a v pôvodnom súdnom konaní súd rozhodoval o nároku na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva vlastníka pozemku. Je nepochybné, že súčasný nárok žalobcu vyplýva z rovnakých skutkových okolností týkajúcich sa totožných nehnuteľností, o ktorých už bolo súdmi právoplatne rozhodnuté a doposiaľ existuje právoplatné a vykonateľné súdne rozhodnutie, v dôsledku ktorého vyplýva povinnej osobe (v tomto súdnom konaní žalobcovi) povinnosť na peňažné plnenie a ktorým súdnym rozhodnutím je žalobca doposiaľ právne viazaný. Právoplatné a vykonateľné súdne rozhodnutia, ktorými bola uložená konkrétna povinnosť na plnenie žalobcovi (v konkrétnom prípade výrokom I. rozsudku okresného súdu a výrokom II. rozsudku krajského súdu), neboli zmenené ani zrušené a ich právna záväznosť pre strany sporu naďalej zostáva zachovaná. Nie je pritom zásadné, že došlo neskôr v priebehu následných legislatívnych zmien ku zmene právnej úpravy, v dôsledku ktorej si žalobca v tomto spore svoj nárok vyvodzuje. Neskoršia zmena právnej úpravy a zákonov nemôže mať vplyv na právoplatnosť a vykonateľnosť judikovaných nárokov a právoplatných súdnych rozhodnutí. Len v dôsledku neskoršej právnej úpravy eventuálne aj spôsobujúcej retrospektívne zmeny nárokovateľnosti na určité plnenie, uvedené samo o sebe nemôže mať vplyv na povinnosť už raz priznanú právoplatným a vykonateľným súdnym rozhodnutím. Odvolací súd v tejto súvislosti poznamenáva, že v danej veci navyše tento právny stav bol zapríčinený nečinnosťou samotného žalobcu, v dôsledku čoho v zmysle ustanovenia § 36a ods. 5 zákona č.131/2010 Z.z. o pohrebníctve s účinnosťou od 1. januára 2020 zaniklo *ex lege* ochranné pásmo pohrebiska, ktoré bolo právne zásadným pre rozhodovanie súdov v zmysle skoršej právnej úpravy. Pokiaľ bola právoplatne uložená povinnosť na plnenie a zaplatenie zo súdnych rozhodnutí vyplývajúcich súm, nemôže sa žalobca zbaviť tejto povinnosti, respektíve vyžadovať od žalovaného vrátenie ním určenej alikvótnej časti už poskytnutého plnenia v zmysle právoplatného a vykonateľného súdneho rozhodnutia z titulu nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia v dôsledku neskoršej legislatívnej zmeny. Zmeny zákona nemajú samé o sebe retrospektívnu pôsobnosť na už vydané právoplatné a vykonateľné rozhodnutia, ktoré boli vyhlásené v zmysle právnej úpravy platnej a účinnej v čase rozhodovania súdu a vyhlásenia meritórnych rozsudkov.

16. Možno potom zhrnúť, že právoplatné a vykonateľné rozhodnutie, v dôsledku ktorého žalobca žalovanému plnil, zrušené ani zmenené nebolo. Zásadné preto je, že žalobca plnil v zmysle doposiaľ právoplatného a vykonateľného súdneho rozhodnutia a prijaté judikované plnenie oprávneným subjektom tak nemožno kvalifikovať ako bezdôvodné obohatenie sa, respektíve obohatenie sa v dôsledku plnenia z neplatného právneho úkonu, neexistujúceho právneho úkonu, prípadne z právneho dôvodu, ktorý neskôr zanikol či odpadol. Pokiaľ žalobca v zmysle vyššie uvedených súdnych rozhodnutí plnil tak, ako mu vyplývalo z výrokov rozsudkov súdu prvej a druhej inštancie, nemôže ísť dodatočne o bezdôvodné obohatenie sa oprávnenej osoby len v dôsledku neskoršej zmeny zákona, kedy nastal stav, že za súčasnej právnej úpravy by už žalovaný nárok na plnenie zo strany žalobcu nemal. Išlo by o absolútne právne neakceptovateľné nabúrание princípu právnej istoty a absolútne právne neprípustné dodatočné „revízie „právoplatných a vykonateľných súdnych rozhodnutí, kedy by súdy opätovne rozhodovali o rovnakom právnom základe a opätovne preskúmavali danosť nároku, o ktorom už ako zákonnom prv právoplatne rozhodli.

17. S poukazom na vyššie konštatované potom je daný rovnaký predmet konania, uplatnený nárok sa týka tých istých pozemkov vo vlastníctve žalovaného, vyplýva z rovnakých skutkových okolností, na rovnakom právnom základe a týka sa totožných strán sporu. Záver súdu prvej inštancie, že nemôže ďalej v danej veci konať a meritorne o podanej žalobe rozhodnúť z dôvodu, že mu bráni neodstrániteľná prekážka podmienok konania a to res iudicata, je tak vecne správny a viedol k správnej závere, že bol daný zákonný dôvod vyplývajúci z ustanovenia § 161 ods. 2 CSP a to nutnosť konanie zastaviť.

18. Odvolací súd z uvedených dôvodov uznesenie súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

19. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP podľa pomeru úspechu strán v konaní (§ 255 CSP) a vyslovil, že žalobca, ako procesne neúspešná strana v odvolacom konaní, je povinný zaplatiť žalovanému, ako procesne plne úspešnej strane v odvolacom konaní, trovy odvolacieho konania v plnom rozsahu, pričom o ich výške rozhodne súd prvej inštancie v súlade s ustanovením § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí a to samostatným uznesením.

20. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici pomerom hlasov 2 : 1.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).